

### [Christmas Møller.]

ren gav for en Indgriben, anerkender vi derfor, og vi har ogsaa inden Lovforslagets Forelæggelse kunnet meddele ham, at vi støttede hans Standpunkt.

Naar Statsministeren videre sagde, at der var to Veje at gaa, nemlig Ophøjelse af Mæglingsforslaget til Lov eller den ene eller den anden Art af tvungen Voldgift, saa vil jeg ogsaa gerne sige til Statsministeren og til Tinget, at vi er enige i, at saaledes som der var handlet med Hensyn til Slagterikonflikten, og saaledes som den almindelige Vurdering af Forholdene vilde være i Arbejderkredse, kunde der overhovedet kun være den Vej at gaa, som Statsministeren har valgt. Deraf følger ikke, at man ikke kan diskutere, om den tvungne Voldgifts Vej i andre Situationer er den rigtige, hvad enten man nu blot mener, at et uvildigt Nævn skulde bestemme Tingene, eller at et saadant skulde gøre Indstilling til Rigsdagen, som saa træffer endelig Bestemmelse. Men i den foreliggende Situation vilde en saadan Vej efter min Opfattelse have været udæskende over for Arbejderne, og vi er derfor overmaade veltilfredse med, at Statsministeren har valgt den Vej, som vi fra første Færd mente var den rigtige: at ophøje Mæglingsforslaget til Lov.

Men jeg vil gerne have Lov til at gøre et Par ganske enkelte Bemærkninger om det Spørgsmaal, som Statsministeren vel interesserer sig særligt for, og som vel kan udtrykkes paa den Maade, at nu har vi klarret to vanskelige Situationer i Foraaret 1946 ved at ophøje Mæglingsforslag til Lov — der var simpelt hen ikke andet at gøre —, men dette System kan ikke opretholdes, og Statsministeren, maaske ogsaa hans Parti, men i hvert Fald Statsministeren, mener, at man skal over til en eller anden Form for tvungen Voldgift. Jeg vil i den Anledning gerne sige, at denne gamle radikale Tanke — har jeg vel Lov til at sige —, som jo er accepteret med betydelig Styrke igennem de senere Aar af Statsministeren, den er ogsaa vi villige til at overveje, idet vi erkender, at saaledes som det moderne Samfund er blevet, er Strejker, Lockouter, Arbejdskonflikter vanskeligere og vanskeligere at have. Men jeg kan ikke lade være med at tilføje, at det maa fra alle Sider erkendes, at det er et ganske overordentlig voldsomt Indgreb over for næsten den ene Halvdel af Befolkningen. Jeg er ikke uenig i, at man kan sige, at paa mange Omraader er det moderne Samfund meget bundet: Kornlov, Sukkerlov, mange andre Bestemmelser for Handelen, Priskontrol o. s. v. Men den Argumentation gælder

nu ikke helt, for Indtjeningsevnen er ikke saa begrænset, som den vil være for Arbejderen, hvis det er Staten, der alene eller gennem en eller anden af Staten nedsat Institution bestemmer hans Løn. Men jeg forstaar udmærket godt, at den højtærede Statsminister har været og stadig er inde paa, at i det moderne Samfund vil Arbejdskonflikter gøre saa overmaade stor Skade, at det ikke vil være muligt at lade dette Omraade være frit, saaledes at man maa have et Statsorgan, noget lignende som det, vi havde under Krigen i Formandskabet, og vi er villige til at gaa ind i en Forhandling derom, uden at jeg paa Forhaand kan love vor Tilslutning.

Hvis Statsministeren mener, at det vil være rimeligt mellem alle Parter, faglige, økonomiske og politiske, at tage en Drøftelse af disse Problemer, hvorunder ogsaa de Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft var saa stærkt inde paa, kunde blive drøftet, vil vi gerne deltage i en saadan Forhandling. Men jeg maa maaske have Lov til at minde om, at der var en Politiker, som naturligvis ikke kan sammenlignes med Statsministeren, der for nogen Tid siden sagde: Vi er alle Socialister — og fik meget Vrøvl ud deraf —, og jeg maa maaske have Lov til at sige, at jeg synes, Statsministerens Betragtning nærmer sig stærkt den, som ved den Lejlighed blev udtrykt.

Men alt dette er Fremtidsmusik. Arbejdskonflikterne i dette Foraar, de faglige, som førtes til Ende af Parterne selv, Slagterikonflikten, som Regering og Rigsdag maatte løse, de ufaglærtes, som Regering og Rigsdag maa løse, viser, at der paa dette Omraade utvivlsomt er overmaade meget at overveje, at undergive nærmere Drøftelse og ogsaa nærmere Forhandling, og den er vi villige til at deltage i, idet vi vel stort set vil sige, at det gamle System med Frihed for Arbejdere og Arbejdsgivere tiltaler os mest, men vi tilføjer, at i de givne Situationer vil vi have Retten til fra Samfundsmagtens Side at gribe ind. I den nu givne Situation er der som flere Gange sagt kun een Ting at gøre, det, som alle venter af os, de udenforstaaende saavel som Arbejderne og Arbejdsgiverne, at Regering og Rigsdag løser Sagen. Derfor mener vi, at Statsministerens Indgreb har været rigtigt, og derfor støtter vi det forelagte Lovforslag.

**Aksel Larsen:** Jeg skal til at begynde med villigt erkende, at denne Gang fik vi i hvert Fald fra Statsministeren en nogenlunde fyldig Forelæggelsestale, en adskilligt